

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/153/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1390899787
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1390899787.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Jany Vlčkovej, v právnej veci žalobcov: 1/M.. N. T., T. XX.XX.XXXX, H. H., I. XX, zastúpený JUDr. Peter Muríň, CSc., advokát, so sídlom Žarnovická č. 1, 831 06 Bratislava, 2/ M.. Ľ. Y., H. H., M. XX, X/ M.. N. R., H. H., F. XX, X/ M.. D. M., H. H., H. XX, X/ V.. C. Š., H. H., N. XX, X/ M.. D. N., H. H., Č. XX, X/ M.. C. C., X., H. H., G. XX, X/ M.. N. Y., H. H., W. X, žalobcovia 2/ až 8/ zastúpení JUDr. Petrom Muríňom, CSc., bytom Bratislava, Žarnovická 1, proti žalovanému: Slovenský hydrometeorologický ústav, so sídlom v Bratislave, Jeseninova 17, IČO: 156884, zastúpený: JUDr. Michal Mudrák, advokát, so sídlom Hurbanovo námestie 1, 811 06 Bratislava, o vyplatenie autorskej odmeny, na odvolanie žalobcu 1/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15.11.2011, č.k. 11C/145/1990- 738, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti, v ktorej bola žaloba žalobcu 1/ vo zvyšku zamietnutá m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1/ úroky z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 1 194,98 eur od 18.10.1990 do 30.04.1995, úroky z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 1 194,98 eur od 01.05.1995 do 01.06.2018 a vo zvyšnej zamietajúcej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,26%.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd rozhodnutím zo dňa 15.11.2011 č.k. 11C/145/1990-738 výrokom I uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 1 194,98 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom II uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 1 062,21 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom III uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3/ sumu 863,04 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom IV uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4/ sumu 663,88 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom V uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5/ sumu 1 062,21 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom VI uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 6/ sumu 863,04 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom VII uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 7/ sumu 663,88, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom VIII uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 8/ sumu 265,55 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom IX uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom 1/ až 8/ spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 6 638,78 eur.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 12, § 13 ods.1, § 17 ods.1, § 32 ods.1 zákona č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (ďalej „autorský zákon“) a vecne tým, že

medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 05.12.1994, č.k. 11C/145/1990-144 (právoplatným dňa 07.07.1995) bolo určené, že počítačové programy pre zariadenie ARMS vytvorené žalobcami 1/ až 8/ v pracovnom pomere k žalovanému spĺňajú pojmové znaky autorského diela tak po stránke tvorivej duševnej práce človeka, ako aj po stránke vyjadrenia v ľudskými zmyslami vnímateľnej forme. Z pracovných náplní všetkých žalobcov u žalovaného, z odmeňovacích listov pre kolektívnu a individuálnu prémie žalobcov za roky 1988 a 1989 mal za preukázané, že ich povinnosťou bolo podieľať sa na tvorbe programového vybavenia v oblasti meteorologickej interpretácie rádiolokačných a družicových meraní. Súd prvej inštancie poukázal na konštatáciu v medzitýmnom rozsudku, že dôsledok povahy spoluautorského diela ako diela jednotného a nedeliteľného stanovuje autorský zákon tým, že autorské právo na dielo patrí všetkým spoluautorom spoločne a nedeliteľne. Spoločné a nedeliteľné je napríklad právo s dielom nakladať, udeľovať súhlas s jeho použitím. Majetkové nároky a záväzky spojené s použitím spoluautorského diela sú deliteľné a delia sa medzi spoluautorov podľa výšky ich spoluautorských podielov. Žalobcovia v konaní určili výšku spoluautorských podielov v podaní zo dňa 19.02.1991 nasledovne: žalobca 1/ -18 %, žalobca 2/ - 16 %, žalobca 3/ - 13%, žalobca 4/ -10 %, žalobca 5/ - 16 %, žalobca 6/ - 13%, žalobca 7/ - 10 % a žalobca 8/ - 4 % z výšky autorskej odmeny. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom uvedeným v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.04.2006, č.k. 3Co/343/2005-480, po doplnení dokazovania a zistení, že žalobcovia boli vyslaní na inštalovanie programu do NDR ako pracovníci žalovaného dospel k záveru, že dielo bolo dané na použitie žalovaným, ktorý bol oprávnený používať dielo vytvorené svojimi zamestnancami a medzi žalobcami a žalovaným došlo k dohode o použití diela pre meteorologické služby

NDR. Neprihliadal na závery znaleckého posudku V. N. Z., nakoľko tento vo vyjadrení zo dňa 22.10.2002 uviedol, že jeho úlohou nebolo stanoviť autorskú odmenu, ale vyjadriť sa k nej, nakoľko predmetom posudzovania nebola výlučne iba programová časť systému ARMS, ale systém ako celok s prihliadnutím na vytvorenie matematicko-fyzikálneho modelu a algoritmov v diele použitých. Ochranná autorská spoločnosť LITA vo vyjadrení zo dňa 03.02.2004 uviedla, že za šírenie diela mal autor, zamestnanec, podľa platného autorského zákona nárok na autorskú odmenu a to určitým dohodnutým percentom z predajnej ceny počítačového programu. Súd prvej inštancie vychádzal z hodnoty počítačového programu pre fungovanie ARMS určeného Znaleckým posudkom č. 11/2010 zo dňa 24.06.2010, ktorý vypracovala znalecká organizácia Forezná informatika s.r.o., znalec z odboru elektrotechnika. Všeobecná hodnota aplikačného softvéru, ktorý bol dodaný do NDR, konkrétne 4 kusy monolicencií k softvéru ARMS, bola stanovená metódou analógie, hodnota bola znalcom odhadnutá k rozhodnému dátumu na úrovni 4.000.000 Kčs, s intervalom neistoty +5 %. Hodnotu zdrojových textov, vzhľadom k tomu, že neboli dodané, stanovil ako nulovú. V označenom znaleckom posudku znalec uviedol, že na hodnotu počítačového programu nemá vplyv to, či bol alebo nebol vytvorený v rámci plnenia pracovných úloh a ani to, na koho materiálnej základni bol vytváraný, ale funkcionálna, licenčné podmienky, presnosť, súčinnosť, modifikovateľnosť, výkon, prenositeľnosť, spoľahlivosť, schopnosť reakcie, rozšíriteľnosť, trhový potenciál, unikátnosť riešenia, garancia rýchleho servisného zásahu, požiadavky trhu atď. To, či počítačový program bol, alebo nebol vytváraný v rámci plnenia pracovných úloh, má vplyv na mieru návratnosti investície, na výšku podnikateľského rizika a podobne, čím uvedené aspekty môžu významným spôsobom ovplyvniť výšku autorskej odmeny za šírenie diela. Podľa odborného odhadu znalca, by sa hodnota autorskej odmeny, v prípade, ak bol program vytvorený v rámci plnenia pracovných úloh žalobcov pre žalovaného a bol vytvorený na materiálnej základni poskytnutej výhradne žalovaným, mala pohybovať v intervale 5 % - 17 % z hodnoty počítačového programu (teda zo sumy 4.000.000 Kčs +- 5%) Podľa názoru znalca by 17 % autorská odmena prináležala autorom v takom prípade, ak by výsledok ich činnosti bol trhom významne žiadaný, bol by predpoklad ekonomicky efektívneho predaja licencií, investor by mal chránenú investíciu neobmedzeným prístupom ku zdrojovým textom atď. Naopak, najnižšia hodnota z intervalu odhadnutých podielov znaleckej odmeny z hodnoty diela, teda 5%, by podľa názoru znalca prináležala autorom za dielo, ktorého úžitok pre vývojovú organizáciu je nízky, nie je predpoklad, že by bol projekt rentabilným a vývojová organizácia by nedisponovala všetkými zdrojovými textami. Znalec uviedol, že systém ARMS bol z ekonomického hľadiska neúspešný, náklady na jeho vývoj neboli ani zďaleka kryté výnosmi z predaja licencií, vývojová organizácia nemala z vývoja softvéru ARMS žiadne dodatočné, teda ani nehmotné výnosy a systém ARMS (ktorého súčasťou bol aj softvér ARMS) trh neprijal. Pre žalovaného bol softvér ARMS po zmene politického systému ekonomicky a hospodárne nevyužiteľný, tento sám v rutinnej prevádzke nevyužíval a ani ho nemohol predávať. Z podkladov a výsledkov znaleckého skúmania vyplynulo, že systém ARMS nebol v NDR nasadený do rutinnej prevádzky a je možné konštatovať, že softvér ARMS s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote neprišiel meteorologickej službe bývalej NDR k rozhodnému dátumu (teda za obdobie od 17.11.1989 do 30.06.1990) kladné

ekonomické úžitky. Z toho vyplýva, že posudzovaná verzia produktu v prostredí NDR, navyše bez dodania zdrojových textov, nemala pre obstarávateľa žiadny význam a nedodaním zdrojových kódov meteorologickej služby NDR bola znehodnotená ich investícia do systému ARMS. Súčasťou zmluvy č. 426-9-1409 neboli licenčné podmienky navyše používateľa z NDR nemohli so systémom ARMS neobmedzene nakladať, nemali zdrojové texty a preto by bolo sprevádzkovanie systému v inom ako nainštalovanom prostredí možné iba z aktívnou súčinnosťou spoluautorov softvéru ARMS. Zohľadniac uvedené sa súd prvej inštancie priklonil k záveru znalca, že autorská odmena za šírenie programu by sa mala pohybovať na úplne spodnej strane odhadnutého intervalu, teda na úrovni 5 % z hodnoty počítačového programu (5 % zo sumy 4.000.000 Kčs, čo predstavuje 200.000 Kčs). Keďže majetkové právo na autorskú odmenu je deliteľné a žalobcovia si vyčíslili presné percentuálne podiely na autorskej odmene, súd prvej inštancie priznal výšku autorskej odmeny žalobcom jednotlivu, vo výške nimi uplatneného podielu (žalobcovi 1/ vo výške 1 194,98 eur, t.j. 18 % zo sumy 200 000 Sk, žalobcovi 2/ vo výške 1 062,21 eur, t.j. 16 %, žalobcovi 3/ vo výške 863,04 eur, t.j. 13 %, žalobcovi 4/ 663,88 eur, t.j. 10%, žalobcovi 5/ vo výške 1 062,21 eur, t.j. 16 %, žalobcovi 6/ 863,04 eur, t.j. 13%, žalobcovi 7/ vo výške 663,88 eur, t.j. 10% a žalobcovi 8/ vo výške 265,55 eur, t.j. 4 %) a vo zvyšku žalobu zamietol. Vo vzťahu k požadovaným úrokom z omeškania uviedol, že keďže autorský zákon neupravuje subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka a samotný autorský zákon úroky z omeškania ako inštitút nepozná, návrh v tejto časti ako nemajúci oporu v zákone zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 3, § 151 ods.1,2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej „O.s.p.“) a žalobcom priznal náhradu trov konania vo výške 6 638,78 eur (200 000 Sk) za zaplatený súdny poplatok. Ďalej konštatoval, že v prejednávanej príhode boli žalobcovia zastúpení zástupcom, ktorý v čase udelenia plnej moci nebol advokát a sám sa v priebehu konania vyjadril, že žalobcov zastupuje ako zvolený zástupca. Keďže po tom, ako bol zvolený zástupca zapísaný do zoznamu advokátov nepredložil súdu plnú moc, ktorá by ho oprávňovala v konaní zastupovať žalobcov ako advokát, súd prvej inštancie nepriznal žalobcom právo na náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca 1/, a to čo do výšky priznanej autorskej odmeny, nepriznaných úrokov z omeškania za nevyplatenie autorskej odmeny a nepriznania trov súdneho konania, ktorými sú náklady zastupovania advokáta. Zopakoval chronológiu súdneho konania a konštatoval, že podľa Prílohy č.2 k Hospodárskej zmluve č. 178/9/471 je preukázané, že za prevod práva používať uvedené počítačové programy nemecká strana zaplatila 1 070 000 prevoditeľných rubľov, čo bolo v československých korunách 10.700.000 Kčs (355 175 eur). Poukázal na to, že po rozhodnutí odvolacieho súdu súd prvej inštancie nechal vypracovať ďalší znalecký posudok, ktorého závery namietal. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci nezohľadnil obsah jeho podaní. Namietal, že súd prvej inštancie v danom konaní podľa jeho názoru aplikoval názor opretý o § 50 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.01.2004 a nepochopiteľne pristupoval k aplikácii § 13 ods.1 zákona č. 35/1965 Zb., ktoré vnímal nie ako usmerňujúce zmluvné strany pri dojednaní autorskej odmeny, ale ako zákonné ustanovenia, ktoré umožňuje následne spochybniť dojednania o výške autorskej odmeny v zmluvách uvedených v úvodnej časti odvolania. Vo vzťahu k nepriznaniu úrokov z omeškania upriamil pozornosť na to, že práva, ktoré vznikajú z tvorivej duševnej činnosti občanov, počítajú sa k občianskemu právu a právo na ochranné známky a chránené vzory sa počítajú k hospodárskemu právu. Teda nie je rozpor v tom, že subjektívne absolútne právo je občianske právo a subjektívne relatívne autorské právo - autorskoprávny vzťah je občianskoprávny - súkromnoprávny vzťah. Poukazujúc na § 17 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.1964, ktorý bol následne zákonom č. 509/1991 Zb. zrušený a upravený v § 1 ods. 3 uvedeného zákona. Mal za to, že úroky z omeškania boli uplatnené v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, napriek tomu mu neboli priznané. Zásadného skutkového a právneho pochybenia sa dopustil súd prvej inštancie aj tým, že zastupovanie N.. C. I. X.. posúdil ako nezastupovanie advokátom, i napriek tomu, že po zmene bol zapísaný do zoznamu advokátov. Na základe uvedeného žalobca 1/ žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v bode I výroku zmenil a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ autorskú odmenu vo výške 64 230,233 eur a úroky z omeškania od 01.11.1989 do zaplatenia autorskej odmeny, náhradu trov súdneho konania, z toho náklady zastupovania advokátom v sume 29 045 eur.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdiť. Uviedol, že z obsahu odvolania nie je zrejmé, či toto podáva žalobca 1/ alebo žalobcovia 1/ až 8/. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobcovia vytvorili počítačový

program pre zariadenie ARMS ako zamestnanci v pracovnoprávnom pomere u žalovaného, žalovaný nikdy reálne s týmto programom nedisponoval a v jeho systémoch nepoužíval, počítačový program vyviezol do bývalej NDR Datasystem š.p., žalovaný z danej zmluvy neobdržal žiadnu finančnú čiastku a z programu nemal finančný a ani iný prospech. Súd prvej inštancie opiera svoje rozhodnutie o Znalecký posudok č. 11/2010 vypracovaný znaleckou organizáciou Forezná informatika, s.r.o., ktorý odvolateľ bez objektívnych dôvodov spochybňuje. Ako účelové a špekulatívne posúdil vyjadrenie žalobcov ohľadne aplikácie zákona č. 35/1965 Zb. a zákona č. 618/2003 Z.z., keď súd prvej inštancie žalobcom čiastočne priznal autorskú odmenu. Nárok uplatnený v tomto konaní nie je peňažným záväzkom v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka, s ktorým zákon spája nárok na úroky z omeškania. Pokiaľ ide o otázku trov konania uviedol, že tvrdenia žalobcu 1/ sú právne irelevantné, pretože v zmysle zákona je jedinou právne relevantnou skutočnosťou preukazujúcou zastupovanie žalobcov advokátom, písomná plná moc (prípadne plnomocenstvo udelené ústne do zápisnice), ktorá by ho oprávňovala v konaní zastupovať žalobcov ako advokát. Keďže takúto plnú moc právny zástupca žalobcov v konaní nepredložil, nedodrжал ustanovenia zákona, a teda mu nemohol vzniknúť nárok na náhradu trov právneho zastúpenia.

6. Žalobca 1/ v následnom písomnom vyjadrení uviedol, že je spoluautorom počítačového programu ARMS a prináleží mu zaň autorská odmena. Spochybňovanie aplikovateľnosti zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a zákona č. 35/1965 Zb. a existencie legality zástupcu žalobcu - advokáta nie je podľa jeho názoru v danom prípade na mieste.

7. Odvolací súd o odvolaní žalobcov 1/ až 8/ rozhodol rozsudkom zo dňa 25.10.2017 č.k. 3Co/118/2012-790 a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcom 1/ až 8/ spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 6 638,78 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, vo zvyšnej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobcom 1/ až 8/ priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca 1/ dovolanie, dôvodiac tým, že odvolací súd neuznal zástupcu žalobcu 1/ za advokáta, i keď je v súdnom spise zástupca žalobcu 1/ označený ako právny zástupca. Rovnako namietal nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu ohľadom nepriznania časti autorskej odmeny, nepriznania úrokov z omeškania, nevyplatenia autorskej odmeny a nepriznanie súdnych trov zastupovania advokátom. Najvyšší súd SR v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalobcu 1/ je podané dôvodne, preto rozsudok Krajského súdu z 25.10.2017 sp.zn. 3Co/118/2012 vo vzťahu k žalobcovi 1/ v celom rozsahu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

9. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016. O odvolaní žalobcu 1/ rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák. č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), analogicky aplikujúc ust. § 217 ods.1 a § 378 ods. 1 C.s.p.. Predmetom prieskumu v rámci odvolacieho konania, s odkazom na právoplatnosť rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu vo vzťahu k žalobcom 2/ až 8/ a v nadväznosti na uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/305/2018, zostalo rozhodovanie odvolacieho súdu o odvolaní žalobcu 1/. Odvolanie žalobcu 1/ bolo podané proti výroku I. rozhodnutia prvoinštančného súdu, a to v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobu žalobcu 1/ vo zvyšku zamietol, v ktorej má žalobca 1/ samostatné postavenie.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania žalobcu 1/ (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok(ďalej len „C.s.p."), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom

by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. Odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. majúc za to, že na vec sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu vo výzve citovaných ustanovení vyjadrili.

14. Na výzvu odvolacieho súdu podľa ust. § 382 C.s.p. sa vyjadril žalovaný a uviedol, že použitie odvolacím súdom uvádzaných ustanovení nemôže viesť k inému rozhodnutiu, ako rozhodol prvoinštančný súd, a to vzhľadom na to, že právne vzťahy, z ktorých si žalobca 1/ uplatnil nároky vznikli v roku 1990 a skôr. Podľa § 17 Občianskeho zákonníka účinného do 31.12.1991 „Vzťahy vznikajúce z vytvorenia a spoločenského uplatnenia literárnych, vedeckých a umeleckých diel, ako aj vzťahy z objavov, vynálezov a zlepšovacích návrhov a priemyselných vzorov upravujú osobitné zákony“, v tomto prípade je príslušným zákon č. 35/1965 Zb.. Uvedený zákon neobsahuje ustanovenia o úrokoch z omeškania, preto žalobcovi úroky z omeškania nepatria. Zároveň oznámil podstatnú zmenu okolností, a to že dňa 01.06.2018 uhradil žalobcovi 1/ celú pohľadávku priznanú rozhodnutím prvoinštančného súdu, a to sumu 1 194,98 eur ako istinu a sumu 1 194,98 eur ako náhradu trov konania. Pričom ako platiteľ autorskej odmeny bol povinný zraziť daň z príjmu a teda zo sumy istiny 1 194,98 eur uhradil žalobcovi 1/ sumu 967,93 eur a sumu 227,05 eur zrazil a odviezol daňovému úradu. Zvolil formu notárskej zápisnice z dôvodu, že žalobcovi 1/ nedokázal priznané sumy uhradiť inak. Preto mal za to, že nárok žalobcu 1/ v rozsahu priznanom prvoinštančným súdom zanikol a nemôže byť odvolacím súdom znovu priznaný.

15. Žalobca 1/ vo vyjadrení uviedol, že žiadal úroky z omeškania od začiatku kauzy. Porovnaním ust. § 85 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je preukázaná identita ich spoločenskej funkcie. Bez zmeny zostal aj § 121 uvedeného zákona, ktorý určuje, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky.

16. Podľa § 78 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, účinného od 01.01.1989, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, keď ho veriteľ o splnenie požiadal.

17. Podľa § 85 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, účinného od 01.01.1989, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri splnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania určujú vykonávacie predpisy.

18. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, účinného od 01.01.1992, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri splnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

19. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 45/1964 Zb. Ministerstva spravodlivosti z 5. marca 1964, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinná od 01.04.1983 do 30.04.1995, omeškanie s plnením peňažného dlhu (K § 85 ods. 2) výška úrokov z omeškania je 3 percentá ročne.

20. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom 1/ odvolací súd konštatuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 379, § 380 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

21. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu, ktorým vo zvyšku zamietol žalobcom 1/ uplatnený nárok na autorskú odmenu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná

skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým vo zvyšku zamietol žalobcom 1/ uplatnený nárok na autorskú odmenu, sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľa.

22. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. (v znení účinnom do 30.6.2016) vyplývajúcejmu z obsahu podaného odvolania (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 O.s.p.. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený.

23. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzajúc z medzitýmneho rozsudku súdu prvej inštancie (11C/145/1990-144 zo dňa 05.12.1994) v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Bratislave zo dňa 13.06.1996 č.k. 10 Co 110/96-192 mal v konaní za ustálené, že počítačové programy špecifikované v znaleckom posudku pplk. C. Č. Z. V. C. G. zo dňa 09.09.1964, boli vytvorené žalobcami. Súd prvej inštancie tak správne ustálil, že žalobca 1/ je jedným zo spoluautorov počítačového programu pre fungovanie meteorologického systému ARMS. Pričom súd prvej inštancie vo vzťahu k záverom týkajúcim sa ustálenia výšky autorskej odmeny za použitie diela vykonal a doplnil dokazovanie v zmysle pokynov uvedených v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.04.2006, č.k. 3 Co/343/2005-480, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27.01.2005, č.k. 11C/145/1990-420. V uvedenom rozhodnutí odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu autorskej odmeny vykonať dokazovanie na hodnotu diela a jej významu pre spoločnosť. Pričom odvolací súd vyslovil záver, že nie je možné určiť hodnotu diela cenou tak ako navrhovali žalobcovia, a to cenou, ktorou boli zrealizované hospodárske zmluvy. V ďalšom konaní po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom tak bol prvoinštančný súd viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom (§ 226 O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016). Prvoinštančný súd riadiac sa záväzným právnym názorom uvedeným v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.04.2006, č.k. 3Co/343/2005-480 vykonal doplnenie dokazovania spôsobom uvedeným v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu (zameraným najmä na zistenie, či sa žalobcovia v záverečnej fáze inštalovania programov zúčastnili ako súkromné osoby, či program odovzdávali ako súkromné osoby, prípadne či plnili vyššie uvedené hospodárske zmluvy ako zamestnanci žalovaného, na ustálenie výšky autorskej odmeny so zohľadnením nákladov žalovaného, ktorý týmto umožnil žalobcom vytvoriť dielo, na skúmanie z hľadiska hodnoty a spoločenského významu po akú dlhú dobu bol program používaný v NDR a na prínos z používania diel) postupoval správne a jeho postupom nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty.

24. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa týkajúcim sa záverov Znaleckého posudku č. 11/2010 vypracovaného znaleckou organizáciou Forezná informatika, s.r.o., IČO: 444 433 23, so sídlom B. Björnsona 5, Prievidza, ktoré sú podľa odvolateľa "znôškou subjektívnych názorov a dojmov, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku" odvolací súd poznamenáva, že zmyslom znaleckého dokazovania, potvrdenia alebo odborného vyjadrenia, je ozrejmienie skutkových okolností, na posúdenie ktorých treba odborné znalosti a skúsenosti, potrebných k právnemu posúdeniu veci. Znalecký posudok sa hodnotí ako každý iný dôkaz podľa ust. § 132 O.s.p., odborné závery v ňom obsiahnuté však hodnoteniu súdu podľa citovaného ustanovenia nepodliehajú. Hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom spočíva v posúdení, či sú závery posudku náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či bolo prihliadnuté ku všetkým skutočnostiam, s ktorými sa bolo treba vypořadať, či závery posudku nie sú v rozpore s výsledkami ostatných dôkazov, a či jeho odôvodnenie zodpovedá pravidlám logického

myslenia. Aby mohol súd znalecký posudok zodpovedne hodnotiť, nesmie sa znalec obmedziť vo svojom posudku výlučne na podanie odborného záveru - súd musí mať možnosť vedieť, z ktorých zistení posudku znalec vychádzal a akou cestou k takýmto zisteniam dospel. Uvedený znalecký posudok má všetky náležitosti v zmysle § 17 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a jeho závery, v ktorých určil hodnotu počítačového programu pre fungovanie ARMS s prihliadnutím na skutočnosť, že program bol vytvorený v rámci plnenia pracovných úloh žalobcov pre žalovaného a na materiálnej základni poskytnutej výhradne žalovaným a na spôsob tvorby cien v hospodárskych zmluvách a určil významu programu pre spoločnosť s poukazom na preukázaný rozsah jeho využitia, dĺžku používania a prípadne zistené chyby, sú dostatočne odôvodnené a riadne podložené. Znalec pri určení hodnoty počítačového programu pre fungovanie ARMS vychádzal okrem iného najmä z Hospodárskej zmluvy č. XXX/X/XXX zo dňa 08.11.1989 uzavretej medzi podnikom zahraničného obchodu KOVO a Datasystémom ako i z kontraktu uzavretého medzi podnikom zahraničného obchodu KOVO a firmou M. J.-V. H., T. zo dňa 17.11.1989, zmluva č. XXX-X-XXXX Z. zistil nasledovné: „Zo všetkých dostupných zdrojov vyplýva, že projekt/systém ARMS bol z ekonomického hľadiska absolútne neúspešný. Nielenže náklady na vývoj neboli ani zďaleka kryté výnosmi z predaja licencií, ale navyše vývojová organizácia nemal z vývoja softvéru ARMS žiadne dodatočné, teda ani nehmotné výnosy. Je paradoxom, že vývojová organizácia (SHMÚ) nedisponuje ani zdrojovými textami, ktoré boli vytvorené jej pracovníkmi na jej materiálnej základni. Na základe uvedeného znalec odhaduje, že autorská odmena za šírenie programu prostredníctvom Datasystému, podniku zahraničného obchodu KOVO a M. J.-V. Berlín, by sa mala pohybovať na úplne spodnej strane odhadnutého intervalu - teda na úrovni 5% z hodnoty počítačového programu (teda 5% zo sumy 4 000 000 Kčs-+5%)“ (časť III Záver bod III. 1.2 str. 55 Znaleckého posudku). Rovnako znalec náležite zdôvodnil aj svoje závery, že význam posudzovaného počítačového programu ARMS pre spoločnosť bol nízky, upriamujúc pozornosť na to, že pre vývojovú organizáciu (SHMÚ) bol softvér ARMS po zmene politického systému ekonomicky a hospodársky nevyužiteľný a tento nebol nasadený v MD NDR do rutínnej prevádzky a bez dodania zdrojových textov, nemal pre obstarávateľa (MD NDR) žiaden význam. Vzhľadom k uvedenému argumentácia žalobcu 1/, že závery znaleckého posudku nie sú náležite odôvodnené, nie sú podložené obsahom nálezu a pri jeho vypracovaní nebolo prihliadnuté ku všetkým podstatným skutočnostiam, nemožno považovať za opodstatnené. Žalobca 1/ v odvolaní a ani v priebehu prvoinštančného konania neuviedol žiadny akceptovateľný argument na to, aby bolo vo vzťahu k záverom Znaleckého posudku č. 11/2010 možné dospieť k úvahe o tom, že by bolo možno záverom znalca uvedeným v Znaleckom posudku č. 11/2010 pri určovaní hodnoty počítačového programu pre fungovanie ARMS a hodnoty autorskej odmeny niečo vytknúť, príp. na tento posudok neprihliadať.

25. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil jeho písomné podania napr. právny rozbor postavenia KOVO, Praha podniku zahraničného obchodu (podanie zo dňa 09.10.2006) odvolací súd uvádza. Žalobcom 1/ uvádzané skutkové tvrdenia týkajúce sa právnych vzťahov sprostredkovania medzi žalovaným a československým podnikom zahraničného obchodu KOVO, ako i žalobcom 1/ citované ust. zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a ust. zákona č. 42/1980 Zb. o hospodárskych stykoch so zahraničím a iné ním cit. ustanovenia právnych predpisov, nemali pre vec samú podstatný vplyv. Preto nebol súd prvej inštancie podľa už konštantnej judikatúry povinný dať odpoveď na všetky žalobcom 1/ uvádzané otázky. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dôsledne vypořiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie o uplatnenej autorskej odmene a ktoré boli pre posúdenie veci podstatné. Podrobne sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal preukázané a ktoré nie, z odôvodnenia rozhodnutia v tejto časti vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil .

26. K námietkam odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods.2 písm. f/ O.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na

zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Preskúmaním rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti výroku I, ktorým prvoinštančný súd vo zvyšku zamietol žalobcom 1/ uplatnený nárok na autorskú odmenu, mal odvolací súd za to, že prvoinštančný súd nárok uplatnený žalobcom 1/ správne posudzoval podľa ust. § 12, § 13 ods.1, § 17 ods.1 zákona č. 35/1965 Zb.. Vo vzťahu k námietke žalobcu 1/, že v danej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní aplikoval názor vyplývajúci z ust. § 50 zákona č. 618/2003 Z.z., odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že prvoinštančný súd bez akéhokoľvek vplyvu na rozhodovanie o žalobe, citovaním ust. § 50 zákona č. 618/2003 Z.z., len poukázal na zmenu v postavení zamestnávateľa viazanú k účinnosti citovaného predpisu, pričom uvedená citácia nemala vplyv na právne posúdenie žalobcom 1/ uplatneného nároku.

27. Pri posudzovaní dôvodnosti odvolacej argumentáciu žalobcu 1/ v časti nepriznania úrokov z omeškania odvolací súd vzhliadol na to, že žalobcom 1/ uplatnený nárok vyplýva z porušenia jeho autorských práv, ku ktorému malo dôjsť pred rokom 1990, kedy pre ochranu autorských práv platil zákon č. 35/1965 Zb. o literárnych, vedeckých a umeleckých dielach (ďalej len „autorský zákon“) účinným do 31.12.2003. Počnúc dňom 01.01.2004 je účinný zákon č. 618/2003 Z. z. o ochrane autorských práv, z ktorého ust. § 87 ods. 2 vyplýva, že ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím jeho účinnosti; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov. Citované ustanovenie je prechodným (intertemporálnym) ustanovením, ktorým je určená zásada tzv. nepravej spätnej retroaktivity znamenajúca, že nová zákonná úprava autorských práv realizovaná zák. č. 618/2003 Z. z. sa použije odo dňa účinnosti tohto zákona aj na právne vzťahy vzniknuté pred 01.01.2004. Vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa však posudzujú podľa doterajších predpisov, t.j. v danom prípade podľa ustanovení zákona č. 35/1965 Zb.. Práva vyplývajúce z práv duševného vlastníctva patria svojou povahou do občianskoprávných vzťahov, tak ako to vyplývalo z ust. § 17 Občianskeho zákonníka účinného do 31.12.1991 „Vzťahy vznikajúce z vytvorenia a spoločenského uplatnenia literárnych, vedeckých a umeleckých diel, ako aj vzťahy z objavov, vynálezov a zlepšovacích návrhov a priemyselných vzorov upravujú osobitné zákony“, ako aj po novelizácii Občianskeho zákonníka s účinnosťou od 01.01.1992 „Právne vzťahy vznikajúce z výsledkov duševnej tvorivej činnosti upravujú osobitné zákony.“ (§ 1 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa aplikujú vtedy, ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa ustanovení autorského zákona, teda Občiansky zákonník je teda vo vzťahu k autorskému zákonu lex generalis. Preto, ak autorský zákon (zákon č. 35/1965 Zb.) neupravoval priamo vlastnú úpravu týkajúcu sa omeškania, bolo potrebné postupovať v súlade s ust. Občianskeho zákonníka ako zákona lex generalis. Možno tak priznať dôvodnosť argumentácii žalobcu 1/, že v danom prípade mu vznikol aj nárok na úroky z omeškania a to v súlade s ust. Občianskeho zákonníka. Nakoľko v danom prípade čas splnenia nebol medzi stranami dohodnutý, žalovanému vznikla povinnosť plniť dlh prvého dňa po tom, keď ho veriteľ o splnenie požiadal. Rozhodujúce je teda, kedy nastala splatnosť dlhu. Osoba zodpovedná zo zodpovednostného záväzkovo právneho vzťahu sa dostáva do omeškania zásadne vtedy, ak dlh nesplní v deň nasledujúci po dni kedy bola veriteľom o plnenie požiadaná a od toho dňa môže požadovať úroky z omeškania. Nakoľko žalobca 1/ nepreukázal doručenie kvalifikovanej výzvy žalovanému, za kvalifikovanú výzvu k plneniu sa považuje žaloba, pričom omeškanie začína prvý deň potom, čo bola žaloba žalovanému doručená. Z obsahu spisu vyplýva, že žaloba bola žalovanému doručená dňa 17.10.1990 (osobne si žalobu prevzal), preto sa do omeškania dostal dňom 18.10.1990, ktorý je prvým dňom omeškania. V danom prípade k omeškaniu došlo ešte pred účinnosťou vyhlášky č. 87/1995 Z.z., keď úrok z omeškania bol stanovený na 3 % ročne, kedy určovala výšku úroku z omeškania vyhláška č. 45/1964 Zb. (§ 1 ods. 1). Dňom 01.05.1995 nadobudlo účinnosť nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktoré vyhlášku č. 45/1964 Zb. zrušilo. Vychádzajúc z ust. § 10 vyhlášky č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého sa právne vzťahy a nároky z nich vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia spravujú ustanoveniami doterajších predpisov a zohľadniac skutočnosť, že k omeškaniu s plnením peňažného dlhu došlo pred nadobudnutím účinnosti tohto nariadenia, odvolací súd mal za dôvodné priznať žalobcovi 1/ za obdobie od 18.10.1990 do 30.04.1995 úroky z omeškania vo výške 3 % ročne a od 01.05.1995 úroky z omeškania vo výške 17,6% ročne, rešpektujúc všeobecne platné zásady posudzovania právnych vzťahov podľa práva vzniknutého v čase, keď právny vzťah vznikol. Zároveň pri rozhodovaní odvolací súd zohľadnil skutočnosť, že žalovaný dňa 01.06.2018 zložil do notárskej úschovy v prospech žalobcu 1/ sumu 2162,91 eur, z toho sumu vo výške 967,93 eur ako autorskú odmenu a

sumu vo výške 1194,98 eur ako časť náhrady trov konania. Nakoľko zložením autorskej odmeny do notárskej úschovy žalovanému v súlade s ust. § 43 ods. 11 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov vznikla povinnosť vykonať zrážku a zrazenú daň odvieť správcovi dane, je potrebné považovať nárok žalobcu 1/ dňom zloženia autorskej odmeny do notárskej úschovy za splnený.

28. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v ktorej bola žaloba žalobcu 1/ vo zvyšku zamietnutá podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ úroky z omeškania vo výške 3% ročne zo sumy 1 194,98 eur od 18.10.1990 do 30.04.1995, úroky z omeškania vo výške 17,6% ročne zo sumy 1 194,98 eur od 01.05.1995 do 01.06.2018 a vo zvyšnej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

29. Vo vzťahu k námietkam žalobcu 1/, že bolo dôvodným priznať mu nárok na náhradu trov konania, nakoľko v konaní bol zastúpený advokátom N.. C. I.Í., odvolací súd uvádza, že žalobca 1/ na výzvu odvolacieho súdu predložil plnomocenstvo udelené N.. C. I., advokátovi, na zastupovanie v konaní (prvoinštančnom, odvolacom a dovolacom konaní). Predložením plnomocenstva na zastupovanie žalobcu 1/ v konaní právnym zástupcom bol odstránený nedostatok plnomocenstva na zastupovanie žalobcu 1/ v konaní, čo zhojilo i úkony, ktoré právny zástupca urobil pre žalobcu 1/ v čase nedostatku obligatórneho zastúpenia.

30. O náhrade trov konania (prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 C.s.p., § 453 ods. 3 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. zohľadniac skutočnosť, že žalobca 1/ bol v konaní v časti nároku na zaplatenie autorskej odmeny úspešný v rozsahu 1 194,98 eur, t.j. v rozsahu 1,87 % (1194,98: 63 931,50) a žalovaný v rozsahu 98,13%, čistý úspech žalovaného v časti nároku na zaplatenie autorskej odmeny žalobcu 1/ bol v rozsahu 96,26 %. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).